

Ο Άγιος Πορφύριος Επίσκοπος Γάζης για τόν εϋγνωμόνα λησιτή

Ο Άγιος Πορφύριος Επίσκοπος Γάζης (348-420 μ.Χ.), καταγόμενος από τή Θεσσαλονίκη, όταν ασκήτευε στα μέρη τοῦ Ἰορδάνου, ἀρρώστησε βαριά· ἡ ἀσθένειά του ἦταν κίρρωσις τοῦ ἥπατος, μέ συνεχή πυρετό. Τόν μετέφεραν κατόπιν παρακλήσεώς του στή Ἱεροσόλυμα, ὅπου δέν σταματοῦσε, παρά τή βαριά ἀσθένειά του, νά ἐπισκέπτεται τούς Ἁγίους Τόπους, κυρτωμένος, ἐπειδή δέν τοῦ ἦταν δυνατόν νά ὀρθώσει τό παράσημά του, ἀλλά ἀκουμπώντας σέ ραβδί.

Ο μαθητής καί βιογράφος του Μάρκος, ὅταν ἐπέστρεψε μετά ἀπό ἕνα ταξίδι του, βρῆκε τόν Ἅγιο ὑγιέστατο καί μέ τό πρόσωπό του ροδοκόκκινο. Στήν ἀπορία του, ὁ ἅγιος Πορφύριος τοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας:

«Μήν ἀπορεῖς, ἀδελφέ Μάρκε, πού μέ βρῆκες ὑγιή καί εὐρωστο, ἀλλά μάθε τήν αἰτία τῆς ἀποκατάστασης τῆς ὑγείας μου, καί τότε νά ὑπερ-θαυμάσεις τήν ἀνείπωτη φιλανθρωπία τοῦ Χριστοῦ. Πῶς δηλαδή ἐκεῖνα γιά τά ὅποια ἔχουν χάσει κάθε ἐλπίδα οἱ ἄνθρωποι βρίσκουν θεραπεία κοντά Του». Καί ἐγώ (σ.σ. ὁ μαθητής του Μάρκος) τόν παρακαλοῦσα νά μοῦ φανερώσει τήν αἰτία τῆς ἴασής του καί πῶς ἐξαφανίστηκε μιὰ τέτοια πάθηση. Αὐτός τότε μοῦ ἀποκρίθηκε: «Πρῖν ἀπό σαράντα περίπου ἡμέρες, ἐνῶ βρισκόμουν στήν ἀγρυπνία τῆς ἀγίας Κυριακῆς, μέ ἔπιασε ἕνας φοβερός πόνος στό σκῶτι. Καί μή μπορώντας νά ὑποφέρω τόν πόνο, πῆγα καί ξάπλωσα κοντά στό ἅγιο Κρανίο, καί ἀπό τήν πολλή ὀδύνη, ἔπεσα σάν σέ ἔκσταση. Καί βλέπω τόν Σωτήρα καρφωμένο στό Σταυρό καί τόν ἕνα ἀπό τούς ληστές κρεμασμένο μαζί Του σέ ἄλλο σταυρό, καί ἀρχίζω νά ψελλίζω τούς λόγους τοῦ λησιτῆ· “μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου” (Λουκ. κγ΄ 42). Τότε ἀποκρίθηκε ὁ Σωτήρας καί λέει στόν κρεμασμένο λησιτή: “Κατέβα ἀπό τόν σταυρό καί σῶσε ἐκεῖνον τόν ξαπλωμένο, ὅπως ἀκριβῶς σῶθηκες καί σύ”. Καί ὁ λησιτής, ἀφοῦ κατέβηκε ἀπό τόν σταυρό, μέ ἀγκάλιασε καί μέ καταφίλησε καί ἀπλώνοντας τό δεξί του χέρι μέ ἀνασήκωσε λέγοντας: “ἔλα πρὸς τόν Σωτήρα”. Καί ἀμέσως σηκώθηκα καί ἔτρεξα πρὸς Αὐτόν καί Τόν βλέπω νά ἔχει κατεβεῖ ἀπό τόν Σταυρό καί νά μοῦ λέγει: “Πάρε αὐτό τό Εὐλο καί φύλαξέ το”. Τότε πῆρα τό Τίμιο Εὐλο καί τό βάσταξα, καί ἀμέσως ἦλθα στή συγκάλᾳ μου ἀπό τήν ἔκσταση· καί ἀπό ἐκείνη τήν ὥρα πιά δέν ξανααισθάνθηκα ὀδύνη, οὔτε τό σημάδι τῆς ἀρρώστιας μου κἂν φαίνεται»(*).

(* Νέος Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπό Ἱερομονάχου **Μακαρίου Σιμωνοπερίτου**, τ. Β΄, Ὀκτώβριος, σελ. 162, ἐκδόσεις «Ἰνδικτος», Ἀθῆναι 2004.